

Afsløsningen var steet samtidigt, kun skulde faa den ganste forsvindende Deel af Befordringsudgifterne at udrede, som Reisen fra det ene Sogn til Naboognet maatte medføre, hvad der vist maa ansees for at være noget vilkaarligt.

R. Petersen: Ja, det kan jo være naturligt, at en Lov som den omhandlede kan blive fortolket paa forskjellig Maade. I § 9 hedder det, at Kommissionens Medlemmer erholde 2 Rd. daglig i Diæter. Nu har jeg bragt i Erfaring, at Kommissionens Medlemmer have beregnet sig 3 Rd. daglig i Diæter under Foregibende af, at een Dag maatte beregnes til 1½ Dag, og det er derfor, jeg vilde tillade mig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, om det er stemmende med denne Lov, at en saadan Beregning finder Sted, eller om det noget Sted udenfor Loven er bestemt, at en Dag indeholder visse Timer. Ligeledes hedder det i Loven, at efterat Fordeelingen har fundet Sted, bliver en Udskrift af tilstille de paagjældende Sogneforstanderskaber, der fremlægge den til Efterhyn for de Paagjældende i 14 Dage fra Forretningens Slutning, og derefter hedder det: „videre Forlyndelse af Afgjørelsen finder ikke Sted“; men desuagtet have Kommissionens Medlemmer selv reist omring til de forskjellige Sogne, samlet de Paagjældende sammen og forlyndt Afgjørelsen for dem. Dette har jeg ligeledes ikke kunnet finde overensstemmende med Loven, jeg har endog været i det Tilfælde, at jeg har protesteret derimod, men jeg har derved Intet udrettet. Det er naturligt, at naar en Kommission gaaer frem paa denne Maade, blive Rejsudgifterne en heel Deel større end de ellers vilde blive. Nu veed jeg meget vel, at det ikke er muligt paa selve Stedet den samme Dag at gjøre Beregningen; Kjendelsen om, hvad den hele samlede Sum bliver, kan let afgives, men det er ikke godt paa selve Stedet at gjøre Fordeelingen. Imidlertid kunde det efter min Mening med de halve Omkostninger gjøres fulkommen ligesaa godt, naar man holdt sig Lovens Ord efterrettelig, som sige, at en Udskrift skal fremlægges, og ingen videre Forlyndelse finde Sted. Da denne Lov nu engang er bragt under Dmtale, har jeg ikke villet undlade at

henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa disse Punkter, og jeg vil tillade mig at spørge, om den ærede Minister vilde billige en saadan Fremgangsmaade som den, jeg har nævnt, dersom der skulde komme ham noget Dokument ihænde, der beviser noget Saadant.

Judenrigsministeren: Jeg har allerede bemærket, at Indenrigsministeren strengt taget ikke har Andet at gjøre med denne Sag end at udnævne Formændene for Afsløsningskommissionerne, hvilket forlængst er steet. Med Hensyn til det første Punkt, den ærede Tale berørte, skal jeg bemærke, at jeg i lignende Tilfælde aldeles bestemt har udtalt som min Overbeviisning, at een Dag ikke kan blive til mere end een Dag, det vil med andre Ord sige, at naar Arbeidet har været en vis Tid, saa er man berettiget til at regne det for en heel Dag; men naar Forretningen varer ud over denne Tid, saa kan et hvilket som helst Timental, der falder indenfor samme Døgn, ikke blive til mere end een Dag og ikke berettiget til mere end een Dags Diæter. Dernæst skal jeg bemærke, at forsaavidt der kan være begaaet noget Urigtigt med Hensyn til selve Kjendelsen, saa hører det virkelig til de Details, med Hensyn til hvilke jeg maa ansee det for rigtigt, at Vedkommende henvende sig skriftlig til Ministeriet, saa meget mere som jeg troer, at Enhver, der har haft med Ministeriet at gjøre, veed, at han faaer hurtigt og reen Besked.

S. M. Petersen: Det er meget naturligt, at en Lov som denne ved sin Fremtræden i Livet kan give Anledning til forskjellige Opfattelser og Fortolkninger. Der er allerede fremhævet flere saadanne, som jeg imidlertid ikke skal berøre, men der er eet Punkt, som det er mig bekjendt paa flere Steder har fremkaldt Tvivl, og om hvilket jeg derfor skal tillade mig at sige et Par Ord. Det hedder nemlig i Slutningen af § 2, at saavel de i denne som i den foregaaende Paragraf nævnte Godtgjørelser skulle erlægges osv.; der staar ikke Noget om, at de skulle opkræves paa den hidtil brugte Maade, nemlig saaledes, at Skolelærerne gaae omkring og hæve Kwægtienden, og der staar